Formandens mundtlige beretning – Socialpædagogernes kongres 2026

[Det talte ord gælder]

[Intro]

Kære alle sammen.

Vi er samlet om verdens bedste fag. Om verdens bedste faggruppe.

For der er noget særligt ved at være socialpædagog.

Vi arbejder med mennesker, der ofte har oplevet mere modgang end medgang.

Mennesker, der har brug for, at nogen tror på dem.

At nogen ser muligheder, hvor andre ser problemer.

Det gør socialpædagoger. Hver eneste dag.

Vi har meget at være stolte af. Men endnu mere at kæmpe for.

Da vi mødtes på den seneste kongres, traf vi store beslutninger.

Nødvendige beslutninger. Modige beslutninger. Beslutninger om at forandre vores egen organisation.

I dag kan vi se resultatet.

[En ny organisation]

Under faneindmarchen for lidt siden var alt ikke, som det plejer at være.

10 røde faner er nu blevet til seks røde faner.

Det lyder enkelt, når man siger det sådan.

Men alle her ved, at der ligger et enormt arbejde bag.

Jeg taler selvfølgelig om den sammenlægning af vores kredse, som vi har gennemført siden sidste kongres.

10 kredse er blevet til seks kredse.

Det har krævet *mod* at give det velkendte fra sig.

Det har krævet *fleksibilitet* at omstille sig til det nye.

Og det har krævet *vilje* at bygge noget stærkere sammen.

Det har vi haft – hos både valgte, medarbejdere og medlemmer i hele landet…

Vi gjorde det for at samle kræfterne. For at kunne tilbyde medlemmerne en endnu bedre hjælp og endnu bedre faglige tilbud.

Og vi gjorde det for at stå stærkere dér, hvor de vigtigste beslutninger om medlemmernes fag og vilkår bliver truffet.

I – her i salen – har taget et stort ansvar.

I har fået den nye organisation til at lykkes.

I har været med til at sikre, at vi *er* og bliver ved med at være landets største og mest indflydelsesrige fagforening for socialpædagoger.

En fagforening, der løfter og styrker både socialpædagoger, socialområdet og den danske model.

Det fortjener I den største anerkendelse for.

Tak til jer…

[PAUSE]

[En fagforening, der skaber resultater]

Vi *er* en fagforening, der ikke nøjes med at påpege problemer.

Vi er en organisation, der tager ansvar for vores medlemmers fag og vilkår.

Det er vores DNA. Sådan skal det være… også i fremtiden.

Vi nøjes ikke med at pege på problemerne.

Nej, vi finder løsninger. Og bliver ved, indtil vi får et resultat.

Rigtige fagforeninger skaber nemlig rigtige resultater for medlemmerne.

[Ny uddannelse til socialpædagoger]

Og nogle af de resultater vil jeg tale om nu.

Lad mig begynde med uddannelsen.

Her vil jeg tage jer med halvandet år tilbage i tiden.

Til dengang, hvor de politiske forhandlinger om reformen af professionsuddannelserne var i fuld gang.

Der var mange, der mente, at det socialpædagogiske område skulle have mindre plads.

At socialpædagogik blot var en metode.

Og at specialiseringen derfor *ikke* var nødvendig.

De tog fejl.

For vi vidste noget, som de ikke forstod. Vi vidste, at socialpædagogisk faglighed ikke er en detalje.

Det er forskellen på livsmuligheder og afmagt.

Det er forskellen på trivsel og mistrivsel.

Det er forskellen på at lykkes og at blive svigtet.

Vi vidste, at det var en *helt* afgørende del af fundamentet for vores fag, der var på spil.

Og vi vidste, at vi var oppe mod stærke modstandere. Både en række politikere [ingen nævnt, ingen glemt], arbejdsgivere, en anden fagforening og en studieorganisation, der trak i en helt anden retning… ja, direkte arbejdede imod os.

Men vi havde forberedt os ned til mindste detalje.

Vi havde fakta, argumenter og analyser på plads.

Vi kunne tydeligt dokumentere, at den socialpædagogiske specialisering på uddannelsen slet ikke forbereder de studerende godt nok til det socialpædagogiske arbejdsområde.

At alt for mange nyuddannede får praksischok og forlader faget.

Og vi var klar med konstruktive løsninger.

Vores konklusion var: Der er et akut behov for at få styrket specialiseringen af uddannelsen til socialpædagog *markant*.

Og måske husker I det:

Også at jeg her fra scenen for to år siden sagde, at vi ikke havde opgivet at kæmpe for egen uddannelse…

Og venner: Den politiske aftale, der landede, blev epokegørende for vores fag…

Vi står nu de facto med det tætteste, vi kunne komme på en selvstændig uddannelse til socialpædagoger.

Vi får en uddannelse, hvor den socialpædagogiske specialisering bliver styrket markant. Hvor fællesdelen bliver kortere, så der bliver mere tid til den socialpædagogiske faglighed.

Det er resultater, vi har kæmpet for længe og hen over flere kongresperioder.

Det kommer til at gøre uddannelsen mere attraktiv for flere unge. Så flere søger ind.

Det kommer til at ruste de studerende langt bedre til vores arbejdsområde. Så færre falder fra undervejs.

Og det kommer til at skabe en stærkere faglig identitet hos de nyuddannede – vores kommende kolleger. Så færre får praksischok.

For verden har brug for flere socialpædagoger.

Og så *er* vi kommet tættere på vores egen uddannelse.

Med aftalen har politikerne understreget, at de vil have fire til seks uddannelsessteder, hvor man kun udbyder den socialpædagogiske specialisering.

Vores mål er selvfølgelig seks uddannelsessteder.

Og det er jo bare der, vi starter. Ikke?

Seks stærke socialpædagogiske fagmiljøer med en geografisk spredning over hele landet.

En ny uddannelse til socialpædagoger, der er attraktiv at søge for langt flere – både kvinder og mænd.

Og nu – ja, lige nu – handler det om at omsætte den politiske aftale til lovgivning.

Dét arbejde har min kollega Lene siddet med – og det har mildest talt heller ikke været uden sværdslag.

Men når vi ser de udkast til en ny bekendtgørelse, der ligger på bordet, så lad mig sige det sådan her:

Det kunne være meget værre…

Vi er ikke kommet sovende til det. Og vores vedholdende arbejde skal fortsætte.

For nu skal bekendtgørelsen blive til en national studieordning, som skal blive til studieordninger og fagbeskrivelser på de enkelte professionshøjskoler.

Og jeg kan næsten godt garantere jer allerede nu, at en del af den modstand, vi har mødt på landsplan, kommer til at gentage sig lokalt.

Så her skal vi være vakse, kloge og følge arbejdet helt til dørs sammen.

(PAUSE)

[Nye overenskomster]

Sidste gang vi var samlet her til kongres, stod vi med resultaterne af treparten og OK24 i frisk erindring.

Vi havde forhandlet os frem til 690 millioner kroner i varige lønmidler til socialpædagoger – det største samlede lønløft nogensinde og venner… det største ligestillingspolitiske resultat nogensinde.

Det var et resultat, som gjorde et markant og tiltrængt indhug i vores lønefterslæb.

I de seneste to år har vi bygget videre på det resultat.

Vi har forhandlet overenskomster på både det offentlige og private område…

[OK25]

På det private område fik vi en god aftale for socialpædagoger.

Højere pension. Bedre tillæg for arbejde på skæve tidspunkter. Og bedre balance mellem familieliv og arbejdsliv.

Som noget helt nyt fik vi et tillæg til de arbejdsmiljørepræsentanter, der er medlem af en overenskomstbærende fagforening…

Vores mange arbejdsmiljørepræsentanter er jo en helt central del af vores faglige fællesskab.

De stiller op. Tager ansvar. Og finder løsninger.

Den indsats bliver nu anerkendt med et tillæg på det private område. Det synes jeg er både godt og klogt.

[Skal vi ikke give vores AMR'ere en hånd?]

[OK26]

Ved forhandlingerne på det offentlige område landede vi også en *rigtig* god aftale.

Det skete efter lange, komplicerede og benhårde forhandlinger i KL-huset.

Jeg kunne dårligt selv tro det, da jeg skrev på Facebook, at vi nu var i gang på tiende døgn.

Men den var god nok.

Først på tolvte døgn kom vi i mål…

Det var de længste og mest intense offentlige overenskomstforhandlinger, jeg har været med til – og jeg har immervæk været med til en del.

Men det lykkedes. Og vi fik et rigtig godt resultat i hus.

Med rigtigt pæne generelle lønstigninger.

Et nyt tillæg til mange af de mest erfarne socialpædagoger – dem med over 15 års anciennitet.

Og så fik vi et ekstra lønløft til vores kommunale ledere…

Aftalen giver bedre vilkår under barsel og ved børns sygdom.

Og som noget helt nyt på det offentlige område: En fritvalgsordning.

En ordning, der giver mere fleksibilitet og flere valgmuligheder for vores medlemmer.

Det er forbedringer, der kan mærkes… Og når det lykkes, så er det også, fordi vi ikke er alene. Vi er jo en del af et forhandlingsfællesskab, og vi er en del af en valggruppe.

Så herfra også en kæmpestor tak til OAO – det er vores valggruppe – og til Forhandlingsfællesskabet for samarbejdet og resultaterne…

Og de her resultater kommer jo oveni de historiske lønstigninger fra treparten og overenskomstforhandlingerne i 2024.

Så kære kolleger, hvis jeg nu siger 23 procent – hvad tror I så, jeg taler om?...

Jo, selvfølgelig om de samlede lønstigninger inklusive pension.

Jeg taler om, hvor meget socialpædagoger i kommunerne stiger i løn fra 2024 til 2029, når vi lægger OK24 og OK26 sammen.

Så hold nu fast:

Startlønnen for en nyuddannet socialpædagog vil stige med over 20 procent...

For en socialpædagog med 10 års erfaring stiger lønnen med næsten 22 procent.

Og med 15 års erfaring? Så er vi oppe på de 23 procent.

Vi er den faggruppe, der samlet set stiger mest i løn hen over de to overenskomster...

Kære kolleger. Det er ikke bare tal på et stykke papir.

Det betyder jo også, at vores fag bliver mere attraktivt at uddanne sig til. Så vi kan få flere uddannede kolleger i fremtiden.

Og nu vi er ved procenter:

93 procent af medlemmerne stemte ”JA” til vores overenskomstresultat… Det er stærkt.

Det viser, at vi har engagerede medlemmer, og at vi leverer på de forventninger, de har til os.

Det har vi arbejdet sammen om at skabe. Sådan som vi altid gør, når vi laver overenskomstforhandlinger.

Vi opfordrer medlemmerne til at sende ønsker ind. Kredsene indsamler krav. Og tillidsrepræsentanterne på arbejdspladserne uddyber resultaterne, når vi har fået en aftale.

Det er et eksempel på den danske model, når den er bedst.

Og her vil jeg også gerne sende en hilsen til vores arbejdsgivere.

Når vi siger, at vi forhandler og skaber resultater, så lykkes det jo også, fordi vi i Danmark har nogle arbejdsgivere, der *vil* den danske model.

Vi har arbejdsgivere, som også er optagede af at skabe attraktive arbejdspladser og af at udvikle den faglige kvalitet sammen med os – også selvom vi kan være uenige om løsningerne.

Derfor også en stor tak til Kommunernes Landsforening, Danske Regioner og Dansk Erhverv.

[PAUSE]

[Psykiatriplan]

Et andet område, hvor vi har sat tydelige fingeraftryk, er psykiatrien.

Vi har arbejdet for at få politikerne til at forstå noget helt grundlæggende:

At der ikke findes en stærk psykiatri uden en stærk socialpsykiatri.

Og at socialpsykiatrien har brug for et uddannelsesløft.

Prøv lige at høre her:

I behandlingspsykiatrien er det små 2 procent af medarbejderne, der er ufaglærte.

Men når du kommer i socialpsykiatrien, så er det næsten halvdelen af medarbejderne, der ikke har en relevant uddannelse.

Næsten halvdelen!

Det siger jo sig selv, at det går ud over den faglige støtte til borgerne – og at det udfordrer arbejdsmiljøet.

Og politikerne har lyttet til det, vi har sagt.

Så de har afsat 171 millioner kroner om året til det, de kalder et "uddannelses- og kompetenceløft" af socialpsykiatrien.

Vi sidder med ved bordet, når det skal aftales, hvordan pengene skal bruges.

Og for os er der ikke nogen tvivl:

Vi ved, at socialpædagogisk faglighed virker.

Derfor mener vi selvfølgelig også, at pengene skal bruges på at få flere uddannede socialpædagoger.

171 millioner kroner... Det er altså en ret pæn sum penge.

Derfor presser vi også på for, at man bruger en stor del af de penge til at få sikret, at erfarne ufaglærte medarbejdere kan merituddanne sig til socialpædagog.

Det vigtige arbejde sidder min kollega Gert lige nu midt i.

Og her har vi selvfølgelig også en vigtig opgave med at sikre, at socialpsykiatrien ikke bare får et fagligt løft.

Men også at både socialpsykiatrien og behandlingspsykiatrien skal være gode og trygge arbejdspladser for vores medlemmer.

[Opsamling på "En fagforening, der skaber resultater"]

Når vi arbejder for bedre løn, bedre vilkår og bedre balance i arbejdslivet… Når vi arbejder for flere uddannede kolleger…

Så er det jo for dygtige socialpædagoger som Sofie, Marianne, Catrina, Jimmy og Randi, som vi så i filmen.

Det er dem, vi kæmper for.

Ja, for at de kan skabe livskvalitet for mennesker med handicap eller psykiske lidelser og udsatte børn, unge og voksne.

Det er det, vi kæmper for.

Rigtige fagforeninger smøger ærmerne op, tager ansvar og skaber rigtige resultater for deres medlemmer.

Punktum…

[Udfordringerne, vi skal se i øjnene]

Meget er godt – og meget godt er sket, siden vi stod her sidst.

Men udfordringerne er også mange og desværre også ret store.

Og den største udfordring på det socialpædagogiske område er fortsat:

Der er simpelthen for få uddannede socialpædagoger.

Det vidste kongressen allerede i 2020, hvor vi besluttede, at vi skulle arbejde for et uddannelseskrav.

[Rekrutteringsudfordringer]

Lad os kalde tingene ved deres rette navn.

Når seks ud af ti medarbejdere på området ikke er uddannede socialpædagoger, så har vi ikke bare en rekrutteringsudfordring.

Så *er* kvaliteten alvorligt udfordret. Så får borgerne ikke den chance i livet, de har krav på.

Det går ud over arbejdspladserne, og vi kan også godt tale om en faglighedskrise.

Og ja, jeg ved godt, at bag tallene ser det forskelligt ud lokalt, men alligevel. Hvordan skal vi løfte kvaliteten, hvis andelen af socialpædagoger bliver ved med at falde?...

Går du ind ad døren på en socialpædagogisk arbejdsplads i dag, er det mange steder mere sandsynligt, at du møder en medarbejder *uden* nogen relevant uddannelse, end at du møder en socialpædagog.

Det kan mærkes af borgerne. Det kan mærkes af de pårørende.

Og det kan mærkes af vores medlemmer, der alt for ofte bærer ansvaret for fagligheden på for få skuldre.

Deres arbejdsmiljø får trange kår. Og måske bukker de under – eller forlader faget.

Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt de enkelte ufaglærte medarbejdere kan være dygtige, engagerede og erfarne. Det kan de.

Det er et spørgsmål om, hvorvidt mennesker med komplekse behov kan regne med at blive mødt af uddannede medarbejdere med den rette faglighed…

Og det er et spørgsmål om, hvorvidt vores uddannede kolleger møder ind på en arbejdsplads med et stærkt socialpædagogisk fundament.

[Rekrutteringsplan]

Men vi møder ikke de udfordringer med korslagte arme.

Nej, i stedet har vi lanceret en ambitiøs rekrutteringsplan.

I den her kongresperiode har vi fået lavet endnu en rapport fra analysefirmaet Rambøll.

Og igen har vi sort på hvidt dét, som vi sådan set hele tiden har vidst:

Borgere på botilbud med en højere andel socialpædagoger trives bedre og begår mindre kriminalitet.

De har færre indlæggelser i hospitals-psykiatrien. De har bedre muligheder for at komme i job.

Anbragte børn og unge klarer sig bedre i skolen.

Og der er også sammenhæng til arbejdsmiljøet:

De nyeste tal fra Rambøll peger også på færre arbejdsskader. Og tidligere rapporter har vist lavere sygefravær og en mindre personaleomsætning…

Det er stærke tal.

Tal, der viser, at kvalitet betaler sig. Faglighed betaler sig.

Og rekruttering af socialpædagoger betaler sig.

Både menneskeligt *og* økonomisk…

Så vores rekrutteringsplan skal sikre, at vi får flere uddannede kolleger.

Der findes ikke ét enkelt greb, som løser udfordringerne. Det ved vi godt.

Derfor har vi også hele paletten af løsningsmuligheder i spil i vores rekrutteringsplan.

Der skal uddannes mange flere nye socialpædagoger via den nye gode uddannelse…

Flere skal blive i faget.

Ufaglærte skal tage en merituddannelse. Og lige her må jeg bare rose Jer i kredsene.

I har allerede lavet et kæmpe arbejde for konkrete socialpædagogiske merituddannelser en del steder rundt om i landet.

Og det virker, og det er så stærkt. Tak for det…

Og vi skal åbne faget for dem, der vil skifte retning i deres arbejdsliv…

Vi vil ha lavet konkrete måltal for andelen af socialpædagoger på vores arbejdspladser.

Vi foreslår, at der på alle socialpædagogiske tilbud skal være mindst 60 procent af medarbejderne, der er uddannede socialpædagoger.

Det er et ambitiøst mål – men et realistisk mål.

Nogle arbejdspladser er tæt på.

Andre har langt igen…

Så man må lægge en plan, der passer til udgangspunktet.

Vi skal være endnu bedre til at tage imod unge på arbejdspladserne.

Der skal være gode introforløb. En mentor, man kan spørge. Tid til faglig sparring…

Og så skal vores erfarne kolleger – det er dem, man kalder seniorer – have mulighed for at blive længere i faget.

For de er i den grad også en del af løsningen.

De skal have ordentlige seniorvilkår, faglig udvikling og et arbejdsmiljø, de kan holde til…

Vi foreslår også bedre veje ind i faget for dem, der kommer fra andre brancher.

Der skal være sporskifteordninger. Mulighed for uddannelse på dagpenge.

Ja, de ting, der kan give mod på en ny begyndelse i arbejdslivet.

Der findes ingen enkel løsning på vores rekrutteringsproblemer.

Ingen smutvej.

Derfor skal flere ting sættes i gang på samme tid.

Christiansborg skal sikre de rette rammer for, at det kan lade sig gøre. Og der skal afsættes puljer, der kan sætte skub i udviklingen her og nu.

Kommuner, regioner og arbejdsgiverne skal lave mål og strategier for udviklingen i andelen af uddannede socialpædagoger.

Og på den enkelte arbejdsplads skal man sikre, at man ansætter de rigtige nye kolleger – og hvis det ikke kan lade sig gøre at finde en dygtig socialpædagog, skal man sammen lave en plan, der gør, at man på sigt kan blive socialpædagog.

Vi har lagt forslagene frem.

Nu skal vi ha planen til at virke.

Det skal vi gøre i fællesskab. Der er opgaver for både forbundssekretariat, kredse og på arbejdspladserne.

Og vi skal allesammen lykkes for at nå i mål. Så flere uddannede socialpædagoger bliver en del af hverdagen på arbejdspladserne.

[Kendskabsindsats]

Der er en kamp, vi ikke kan forhandle os til at vinde.

En kamp vi kun kan vinde sammen.

Og det handler om, at flere får øjnene op for, hvem socialpædagoger er, og hvor vi arbejder.

For alt for få ved, hvor socialpædagoger arbejder. Alt for få forstår, hvilken forskel socialpædagogisk faglighed gør i menneskers liv.

Vi mærker det, når politiske beslutninger skal træffes – vi mærker det, når unge skal vælge uddannelse.

Og alt for ofte taler man om området uden at tale om socialpædagoger.

Man taler om botilbud, om psykiatri, om udsatte børn og unge, om handicapområdet.

Men man glemmer dem, der hver eneste dag får det hele til at hænge sammen: socialpædagoger.

Og hvis man endelig husker os, så bliver vi kaldt pædagoger.

Det skal vi lave om på.

Vi er *social*pædagoger.

Vi skal have stadfæstet ordet *social*pædagog.

Både internt i organisationen. Og eksternt i verden.

Det ord skal stå tydeligere – det skal stå stærkere, og det skal fylde mere i den offentlige bevidsthed.

For når danskerne kender socialpædagogerne og vores område.

Så får flere lyst til at søge uddannelsen.

Så vokser respekten for vores arbejde.

Så bliver det sværere at skære ned på kvaliteten.

Og så bliver det tydeligere, hvorfor socialpædagogisk faglighed er en del af løsningen på nogle af velfærdssamfundets største udfordringer.

For verden har brug for flere socialpædagoger.

Og hvis kvaliteten skal sikres på socialområdet, så skal der flere socialpædagoger til.

Der er masser af karrieremuligheder som socialpædagog, som filmen i starten viste eksempler på.

Og vi ved jo, at det er ”the finest job in the world”.

Men det er til at få spat af, at kendskabet er for dårligt. Og vi møder det alle – nogle gange dagligt.

Så NU skal vi altså i gang med at ændre det. Og det er kun os, der kan det.

Derfor har vi sat gang i en langsigtet kendskabsindsats – ikke en kampagne der kommer og går. Men en bevægelse. En fælles indsats på tværs af alle kampagner og aktiviteter – både digitalt og fysisk. Og i årene fremad.

Så lad os sammen sørge for, at Danmark lærer socialpædagogerne bedre at kende.

Er I med på den?

[Afrunding på udfordringer]

Det er nogle af udfordringerne for vores fag.

Kendskab og rekruttering.

Og der er andre dybt alvorlige udfordringer.

[Arbejdsmiljø]

Arbejdsmiljøet på vores arbejdspladser er én af dem. Socialpædagoger er den faggruppe i hele landet, der føler sig mest psykisk nedslidt. Og alt for mange bliver udsat for vold og trusler.

Det er ikke rimeligt, at vold og trusler er blevet en del af hverdagen for alt for mange.

Vi har også dokumenteret, at alt for mange medlemmer ikke får den hjælp, de har brug for, når de bliver ramt af en arbejdsskade.

For nogle kan skaden betyde, at de risikerer at ryge helt ud af arbejdsmarkedet. Og de lange sagsbehandlingstider gør kun situationen værre.

Vi accepterer det ikke. Vi kommer aldrig til at acceptere det. For ingen skal betale med deres helbred for at gå på arbejde...

Der er dog et lyspunkt:

I starten af denne kongresperiode trådte den obligatoriske voldsskadeforsikring i kraft.

Den omfatter blandt andet socialpædagogiske arbejdspladser.

Og den gør det lettere at få erstatning, hvis man bliver udsat for vold, trusler eller voldsomme hændelser på arbejdet.

Ordningen var 10 år undervejs – men vi fik den til sidst. Og selvfølgelig følger vi meget tæt med i, hvad den får af betydning for vores medlemmer.

[Snyd og svigt]

En stor udfordring er også de private kommercielle sociale tilbud, hvor grådighed har erstattet faglighed alt for mange steder.

Den 18. juni i år slog politiet til mod 14 adresser i hovedstadsområdet. Fælles for adresserne var, at de var tilknyttet en koncern, der drev botilbud.

Otte mænd blev anholdt. Sigtet for svindel for omtrent 89 millioner kroner.

Det var penge, der var brugt på privat forbrug. Køb af ejendomme. Ja, nærmest alt andet, end hvad de skulle have været brugt på.

Det er bare ét eksempel på de sager, der har hærget det private botilbuds-område de seneste år.

Politiets Nationale enhed for Særlig Kriminalitet – NSK – har i en rapport advaret om, at private botilbud er blevet et attraktivt marked for svindel og hvidvask.

På højde med blandt andet pizzeriaer.

NSK har endda fundet tegn på mulig terrorfinansiering.

Terrorfinansiering!

Det er ubegribeligt, grotesk og helt og aldeles uacceptabelt...

Og snyd og svigt på vores område sker desværre i et omfang, hvor vi ikke længere bare kan tale om "brodne kar".

Det er ikke enkeltstående tilfælde. Det er et strukturelt problem, der kommer af, at det er muligt at tjene rigtig mange hurtige penge på at drive sociale tilbud til udsatte og sårbare borgere.

Og det skal stoppes med strukturelle løsninger:

Vi vil ha et loft over profit.

Vi vil ha indført krav om ordnede forhold – med overenskomster og krav til medarbejdernes faglighed. Og det kan faktisk kun gå for langsomt.

[Et stærkt afsæt]

Men på trods af alle de her udfordringer, så har vi et stærkt afsæt for at skabe resultater.

Det har vi, fordi vi står solidt som organisation. Fordi vi ved, hvem vi er, og hvem vi gerne vil være i fremtiden…

Vi er en resultatfagforening, der står vagt om den danske model.

Vi har indgået overenskomster, der forbedrer vores medlemmers hverdag.

[Plejefamilieaftale]

Vi har også indgået den første politiske aftale nogensinde med Kommunernes Landsforening – KL – om bedre og mere stabile vilkår for plejefamilier.

Måske kan I huske, at jeg på den her scene ved sidste kongres ridsede to mulige veje op for vores plejefamilier: Enten skulle vi få KL til at indgå en overenskomst – eller også skulle vi skabe mulighed for at lave aftaler med de enkelte kommuner.

Nu *har* vi fået en aftale med KL.

Den slår én gang for alle fast, at Socialpædagogerne er aftalepart på plejefamilieområdet.

Og endnu vigtigere: For første gang har vi fået en fælles platform, hvor I ude i kredsene nu kan lave de aftaler med kommunerne, som plejefamilierne længe har haft brug for.

Det handler blandt andet om pension, opsigelsesvarsler og mere stabile og forudsigelige lønvilkår.

Det her er en politisk sejr for os. Og den er først og fremmest et vigtigt nybrud for plejefamilierne.

Men arbejdet er ikke slut. Nu skal aftalen ud at leve i hele landet, så den kan komme både plejefamilier og anbragte børn til gavn. Nogle kommuner er klar, andre skal *vi* gøre klar.

[Den danske model]

Det er den danske model, der igen og igen gør, at vi skaber resultater. Derfor skal vi værne om den.

Og i en urolig verden er det blevet endnu vigtigere med et arbejdsmarked med ordnede forhold.

Vi bliver ved med at insistere på, at løn og arbejdsvilkår aftales af arbejdsmarkedets parter – ikke skiftende flertal på Christiansborg…

Det vil jeg godt lige sætte lidt flere ord på.

For i den her kongresperiode har vi måttet stå vagt om den danske model.

For vi har set både politikere og enkelte faglige organisationer foreslå, at retten til fravær på børns sygedage skal bestemmes ved lov.

Men venner – vi kan ikke bare stå og se på, mens politikerne blander sig i det, vi selv skal aftale med arbejdsgiverne.

Det er kortsigtet. Vi skal jo vide, at *det* politikerne giver, det kan de også tage fra os igen. Modsat en overenskomstaftale…

Og det vil i sidste ende svække den danske model.

Hele vores arbejdsmarked bygger jo på, at vi som lønmodtagere forhandler løn- og arbejdsvilkår med arbejdsgiverne.

Det er en styrke. Og den må vi ikke sætte over styr.

For hvordan skulle vi så kalde os en overenskomstbærende fagforening?..

Den danske model giver os et stabilt og velfungerende arbejdsmarked. Et arbejdsmarked, som arbejdsgivere og lønmodtagere i resten af verden er grønne af misundelse over.

Og vi er ikke i tvivl: Det er gennem aftalerne, vi skal skabe resultater om ligestilling, ligeløn og et bedre arbejdsliv.

Derfor har vores besked til Christiansborg været meget klar: Hold fingrene væk fra vores aftalestof.

[Fagforening for faget]

Vi er også en fagforening for faget...

Vi ved, hvad den rette faglighed betyder for borgerne. Og vi bruger den viden til at kræve bedre kvalitet.

Vi arbejder for en specialeplan, så mennesker med de mest komplekse handicap eller de sværeste psykiske lidelser kan få den rette specialiserede støtte – uanset postnummer og hvor de bor.

Vi presser på for, at mennesker i ekstrem udsathed bliver mødt med den rette faglige støtte.

Vi åbner nye jobmuligheder på ældre- og demensområdet, fordi socialpædagogisk faglighed også her kan noget helt særligt.

Vi blander os også i diskussionerne om, hvor opgaver på socialområdet løses bedst.

For os er det afgørende, at regeringen og Folketinget tager ansvar for at sikre kvaliteten af de socialpædagogiske tilbud.

Nu kan vi så se i regeringsgrundlaget, at der lægges op til, at dele af vores område skal rykkes til regionerne.

Og der må jeg bare spørge mig selv: Hvorfor skulle dét nødvendigvis give bedre kvalitet?

Jeg kan ikke se nogen som helst tegn på, at fagligheden generelt skulle være højere i regionerne.

Så det er for mig at se ikke faglige-saglige argumenter, der ligger til grund for at flytte dele af socialområdet.

Og samtidig kan vi også se, at regeringen har fremlagt et forslag til en finanslov, som ikke tager hånd om

socialområdets alvorlige udfordringer. Som ikke kommer med et eneste svar på, hvordan vi får løftet kvaliteten.

Det kan vi som velfærdssamfund ikke være bekendt.

Men tag ikke fejl. Vi kommer til at holde politikerne fast på, at vi SKAL ha sikret den rette socialpædagogiske faglighed – og nok af den. Uanset hvor opgaven ligger.

[Klar til fremtiden]

Vi står altså på et solidt fundament.

Men det må aldrig være det samme som at stå stille.

Verden omkring os forandrer sig hurtigt.

Kig bare på beredskab, der igen er blevet en del af danskernes hverdag og arbejdsliv.

Og kig på kunstig intelligens, der er rykket ind i vores arbejdsliv. Med både potentialer og risici.

Min kollega Tina har haft et stærkt greb om vores arbejde med både beredskab og kunstig intelligens i den seneste kongresperiode.

Og jeg er sikker på, at de emner kun vil blive endnu større for os i fremtiden.

[Lytte til medlemmerne]

Vi skal også blive ved med at udvikle os og være nysgerrige.

Vi skal være en stærk fagforening for unge. For nye grupper på arbejdsmarkedet. Og for socialpædagogiske ledere, der står med et stadigt større ansvar.

Vi bliver en endnu bedre fagforening, når vi lytter til vores medlemmer.

Vi har jo verdens klogeste medlemmer, som jeg plejer at sige…

Meeen… jeg er lidt usikker på, om jeg skal lytte til alle de input, jeg får fra medlemmerne.

Hør for eksempel den her sms, jeg har fået:

”Hej Benny.

Jeg sidder her med den nyeste udgave af Socialpædagogen.

Billedet af dig er så godt…

Men jeg tror, at du ville se 10 år yngre ud, hvis du fik løftet dine øjenbryn. Hjerte-emoji…”

Jeg tror, hun mener øjenlåg…

Eller denne:

”Hej med dig. Har lige set dit billede fra Thorshavn.

Kan du så få købt nogle større skjorter?

Altså Benny – din mave er i glas og ramme.

Og det er ikke så pænt.”

[Tæt på medlemmerne]

Men ja, vi lytter selvfølgelig til vores medlemmer.

Bare se min skjorte i dag.

Det har vi i den forløbne kongresperiode gjort endnu mere – blandt andet gennem kampagnen FællesOm.

Hvor vi har været fælles om de 3 f’er:

Fagligheden, fagforeningen og fremtiden.

Og hvor mere end 8.000 medlemmer har fortalt os, hvad der betyder mest i deres arbejdsliv.

Nogle af dem talte jeg med i telefon, da vi ringede til medlemmerne tilbage i december sidste år, hvor vi havde fælles ringedag i sekretariatet…

Det var den bedste dag…

Et budskab står lysende klart i deres svar:

God ledelse er afgørende.

Det er en vigtig pointe, og derfor vil jeg også gerne lige sige lidt om og til vores ledere.

Ingen må være i tvivl: Vores dygtige socialpædagogiske ledere gør vores velfærdssamfund bedre – hver eneste dag.

Jer, der er ledere, står med en krævende opgave, hvor I skal få enderne til at mødes, når budgetter, lovgivning og rammer ændrer sig.

Og samtidig skal I skabe gode arbejdspladser og sikre kvalitet og livsmuligheder for de borgere, vi arbejder med.

Derfor har lederområdet været en særlig prioritet for os.

Og vi har lyttet til det, I ledere efterspørger: en tydeligere lederprofil, stærkere hjælp i lønforhandlingerne, juridisk

bistand, sparring og gode muligheder for faglig udvikling gennem stærke faglige tilbud målrettet lederne.

Vi har etableret advisory boards, hvor vi har inviteret jer ledere ind til at give input til aktuelle politiske dagsordener.

Det har været en stor succes og enormt brugbart for vores politiske arbejde. Så tusind tak til alle jer ledere, der har bidraget – og tak for jeres indsats hver eneste dag.

[Afslutning]

Kære alle sammen.

Tro det eller lad være, men vi nærmer os talens afslutning…

Som jeg startede med at sige, har vi meget at være stolte af og stadig meget at kæmpe for.

Vi har skabt resultater.

Resultater, der kan mærkes på uddannelsen, på lønnen og i vores medlemmers arbejdsliv.

Vi har sat store fingeraftryk på vigtige politiske aftaler, og vi har lagt løsninger frem på vores største udfordringer.

Men vi er ikke i mål, når en aftale er underskrevet.

Vi er i mål, når den bliver til virkelighed på arbejdspladserne…

Vi er ikke i mål, når vi har lanceret en rekrutteringsplan.

Vi er i mål, når der står en ny kollega på arbejdspladsen, der er uddannet socialpædagog.

Vi er ikke i mål, når vi selv ved, at vores faglighed forandrer liv.

Vi er i mål, når resten af Danmark ved det.

Det kræver politisk styrke. Sammenhold i organisationen. Og tålmodighed til at holde fast – også når resultaterne ikke viser sig med det samme.

Hvis man ved én ting som socialpædagog, så er det:

At man ikke kan skabe holdbare resultater alene.

De bliver skabt sammen. Skabt af medlemmer, der siger deres mening.

Af tillidsvalgte, der tager ansvar.

Af kredse, der kender arbejdspladserne.

Af ansatte, der gør ambitioner til handling.

Og af en politisk ledelse, der tør træffe beslutninger – også de svære.

De ti faner er blevet til seks faner.

Men vores fællesskab er ikke blevet mindre. Det er blevet stærkere.

Og vi er klar. Vi ved, hvad socialpædagogisk faglighed betyder. Vi ved, at den forandrer liv. Og vi ved, at verden har brug for mere af den.

Derfor går vi stolte herfra i morgen. Ikke fordi arbejdet er færdigt. Men fordi vi ved, hvad der skal gøres. Og fordi vi er den organisation, der kan gøre det. Fælles.

For faget.

For fagforeningen.

For fremtiden.

Tak for ordet.